

Deri skulde ogsaa ligge en Spore for Ungdommen til at spare sammen af den for tjente Løn. Og det vilde ikke være for meget at kræve, naar man fra det offentlige Side hjælper ved at skabe disse Vilkaar og siger: Vær saa god, dér er Arbejdsmuligheder for dig, dér er Plads, at vedkommende skulde være i Stand til delvis at skaffe Besætning og Redskaber. Ingen kan paastaa, at en Mand straks skal have Besætningen fiks og færdig. Jeg gad vide, hvor mange Nybyggere der straks med det samme har kunnet besætte fuldt og helt. Jeg tvivler om, det er ret mange. Man maa arbejde sig hen til at faa det, man helst vilde ønske. Derfor har jeg ikke kunnet forstaa, at man fra en socialdemokratisk Talers Side (J. P. Jensen) har villet kræve yderligere Støtte hertil; thi efter min Mening byder disse Jordløve saadanne Vilkaar, at man kan sige, at vedkommende faar fuldt Udbytte af sit Arbejde, og jeg vil gerne gaa et Skridt videre og sige, at Gennemsnitsindtægten maa være Udtryk netop for det fulde Udbytte af Arbejdet, som et saadant Brug kan give Indehaveren, da det optager al hans Tid og lægger Beslag paa alle hans Evner. Jeg vil yderligere sige, at det ogsaa kunde staa som Udtryk for, hvor høj Folkelønnen for Karle og Piger kan være, idet man fornuftigvis ikke kan kræve højere Løn end Produktionen kan give. Den gennemsnitlige Indtægt af et saadant Brug er Udtryk for det fulde Udbytte af Arbejdet og derfor i nogen Grad Norm for, hvad der kan gives i Løn. Jeg kom til at tænke paa, da det ærede Medlem fremkom med denne Udtalelse, at der maaske stak noget andet under, naar han mente, at et saadant Brug ikke kunde klare sig. Thi fra socialdemokratisk Side har man et andet Synspunkt, idet man har hævdet den Teori — og det er deres Standpunkt endnu — at Statskassen i Virkeligheden ikke skulde have større Udgifter ved Nedsættelsen af Vareprisen, men at det skulde være ved Beskæring af Profitten, Nedsættelsen fremkom. Hvis det er Tanken at beskære Produktionsindtægten af Flæsk og Smør og den Slags Produkter, ja, saa kan jeg forstaa, at man kan komme til det Resultat, at vedkommende Bruger ikke vil være i Stand til at klare sig. Og naar jeg er kommet ind paa den Opfattelse, er det, fordi „Social-Demokraten“ for nogen Tid siden skrev: „Vort principielle Standpunkt var og er: Prisregulering ved Maksimalpriser, Prisnedsættelse gennem Begrænsning af Profitten. Det var den Vej, man fulgte ved Krigens Begyndelse. Gennem

Maksimalpris for Korn sikrede man Brødpriisen og gennem Maksimalpris for Svin holdt man Flæskeprisen nede. Men Højre og Venstre, anført af Folk som Schovelin, afdøde P. Th. Nielsen, Pinstrup m. fl., lavede en saadan Helvedes Larm Landet over, at denne Vej maatte forlades“. Hvis man endnu er inde paa den Tanke, at man skal beskære Prisen paa Flæsk og Smør for den paagældende Producent, kan der naturligvis blive Tale om, at det kan knibe med at klare sig paa saadanne Brug. Men jeg skulde mene, at man var kommet bort herfra, og at man ikke vilde lægge Produktionen Hindringer i Vejen, thi det ærede Medlem talte netop om, at der skulde foregaa en større Udstykning af Jord, af Herregaarde, delvis ogsaa af Bøndergaarde, og at vi skulde omdanne vort Land til et virkeligt Industrieland paa dette Omraade. Men vil man omdanne vort Land til et Industrieland, kommer man virkelig ogsaa til at lade Betingelserne for Industrien være til Stede, og saa gaar det ikke an at beskære Prisen paa de forædlede Produkter, som fremkommer ved denne Industri, thi saa ødelægger man netop det lille Landbrug. En af Grundene til, at det har været strenge Tider for det lille Landbrug, er netop, at Landbrugsindustrien har været ødelagt under Krigens. De større Brug skulde i Virkeligheden kunne danne en Basis for et naturligt Landbrug, selv om Forholdene skulde blive af en saadan Natur, at man maa se bort fra Industrien, men det kan de mindre Landbrug paa en 5—6 Tdr. Land ikke, de kan ikke føde en Familie uden ved Landbrugsindustri. Derfor rammer man dem allerhaardst, lige i Hjertet, naar man vil beskære Priserne paa de forædlede Produkter, og det var netop en af de største Skavanker ved den almindelige Krigspolitik, der tog sin Begyndelse i Krigsaarene; dér gik man ingenlunde de smaa Landbrugeres Ærinde. Jeg vil gerne sige overfor Socialdemokraterne, at den eneste Maade, hvorpaa de smaa Landmænd kan faa Lønforhøjelse, er den, at Priserne paa deres Produkter forhøjes, og det skal man ikke hindre dem i. En helt anden Ting bliver det, om Forholdene i Verden ligger saadan, at det bliver nødvendigt at nedsætte Varepriserne her i Landet, det skal jeg ikke ved denne Lejlighed komme ind paa; men for det Tilfælde har vi opstillet det Krav, at saa maa det være det samlede Samfund, der betaler, hvad den Foranstaltning maatte koste, i alle Tilfælde forsaavidt der ikke opspares en uforholdsmæssig Pris paa de